

[Aksel Larsen.]

gennemført, ville det fordyre ordningen med adskilligt mere end de foreløbig beregnede 171 mill. kr.

Jeg henholder mig i den henseende bl. a. til, hvad den højtærede statsminister sagde i sin redegørelse om rigets almindelige stilling og de af regeringen påtænkte foranstaltninger. Der oplyste han, at man påtænkte en udbygning af flåden, og at Danmark og Amerikas Forenede Stater skulle dele udgifterne ved bygningen af de nye krigsskibe. Så vidt jeg kan se, er der ikke taget særligt hensyn til sådanne planer i det lovforslag, vi behandlede i marts, og formentlig heller ikke i det lovforslag, der nu er fremsat af den højtærede forsvarsminister. Jeg har i hvert fald ikke hørt ham nævne noget om det — jeg håber ikke, at jeg har overset nogen passus i hans fremsættelse — men hvis man allerede fra regeringens side er indstillet på en betydelig udbygning af den danske krigsflåde, så medfører det jo anskaffelsesudgifter. Også selv om amerikanerne måske er så overelskværdige, at de betaler halvdelen, så medfører det anskaffelsesudgifter, som ville forøge det budget ganske betydeligt, som man opererede med, da man fremførte beregningen med de 985 mill. kr. årlig.

Jeg synes naturligvis, at i den situation, hvori vi befinder os, burde venstre og de konservative have holdt sig tilbage med deres krav om, at der skulle lægges noget på toppen af det oprindelige lovforslag, regeringen er kommet med, men jeg synes samtidig, at regeringen og regeringspartierne burde have afholdt sig fra forligsforhandlinger med venstre og de konservative om militærordningen. Vi ved jo i forvejen, bl. a. fra det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts store tale i slotsparken ved Gaunø, at betingelsen for deltagelse i et militærforlig fra det ærede medlems og hans partis side er, at regeringen går med til en betydelig udvidelse af de militære styrker og en betydelig forøgelse af de militære bevillinger. Det var absolut ultimative betingelser, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft fremførte i sin tale i Gaunø Slotspark.

Regeringspartierne ved altså, hvad de går ind til, hvis de indstiller sig på at forhandle om forlig med venstre og de konservative. De kommer til at gå med til mere

end det, regeringen oprindelig har foreslået, og det, som jeg den gang forstod var det yderste regeringen ville strække sig til. Det være sagt i almindelighed, at jeg begriber ikke, at regeringen og regeringspartierne overhovedet indlader sig på forligsforhandlinger med venstre og de konservative om noget vigtigt spørgsmål, efter at de to partier bombastisk har fremsat deres fællesprogram, som skal tjene til at styrte den nuværende regering og afløse den med en regering af venstre og de konservative. Men når regeringen ikke kan se, at dette burde fritage den for enhver både formel og reel forpligtelse til at indgå i forligsforhandlinger, så er der vel ikke noget at gøre ved det.

Som sagt, det, at man har disse forligsforhandlinger, at man havde så travlt med at få nedsat udvalg i utide for ikke at spille en dag med disse forligsforhandlinger, gør mig ekstra betænkelig og får mig til endnu en gang at spørge deltagerne i militærforhandlingerne, om de dog ikke kan se, for det første det, alle jævne mennesker i dette land kan se, at militært forsvar af Danmark i de moderne krigsvåbens tid er en umulighed, og for det andet, at hvis man — som statsministeren dog gav udtryk i sin tale ved folketingets åbning — har sympati for forslaget om almindelig og total afrustning i verdensmålestok, så bør man ikke lægge gift for det herhjemme ved at foretage yderligere oprustning, endside ved at have så travlt med at nå til et forlig om denne yderligere oprustning.

Jeg kan altså ikke på nogen måde tilsige det foreliggende forslag nogen velvillig behandling, og det har man vel heller ikke ventet fra min side. Jeg vil håbe, at de internationale forhandlinger om total afrustning skrider frem, og jeg vil håbe, at forståelsen af, at afrustning er det eneste rigtige og forsvarlige, må vinde yderligere frem herhjemme i den kommende tid. Der er jo i så henseende allerede sket et omend lille fremskridt derved, at Danmarks kommunistiske partis centralkomité, hvad vi ganske vist ikke kunne fornemme gennem det ærede medlem hr. Alfred Jensens tale her, på sit møde i søndags har vedtaget et manifest, hvori den erklærer sig som varm tilhænger af almindelig og total afrustning. Jeg formoder, at det også skal